

A BÜSZKESÉGTŐL AZ ALÁZATIG

Január 25., szombat délután

Milyen kevesen gondolunk arra, hogy a kísértő valamikor angyal, Isten dicsőségére teremtett lény volt. Sátán az önhittsége miatt esett ki magas tisztjéből. Rosszul használta a csodálatos képességeket, amelyekkel Isten olyan gazdagon megajándékozta. Azért bukott el, amiért ezek esnek el ma is, mivel első akart lenni, és nem volt hajlandó fegyelem alatt élni. Az Úr arra akarja tanítani az embereket, hogy ha egyházba tömörülnek is, addig nincsenek megmentve, amíg Isten rájuk nem helyezi pecsétjét.

Az Úr munkát tartogat valamennyiünk számára. Ha az igazság nincs meggyökerezve a szívünkben, ha a Szentlélek nem alakítja át bűnös jellemvonásainkat, sohasem lehetünk Isten munkatársai. Önző, visszataszító énünk fog örökké felszínre kerülni, és Krisztus jelleme nem fog megnyilvánulni az életünkben. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 969. o.

A Sátánról szólva az Úr kijelenti, hogy nem lakozik az igazságban. Valamikor szépséges, ragyogó lény volt. Ámde Isten Igéje mondja róla, hogy szíve felfuvalkodott szépsége folytán.

Másokat is lázadásra bírt, s miután kiűzték őket a mennyből, arra szövetkeztek, hogy minden lehetséges gonoszságot műveljenek az emberrel, az Isten elleni küzdelmük céltáblájával. A mennyből kirekesztve eltökélte, hogy Isten keze munkájának pusztításával áll boszszút. Az általa kitűzött gonoszság zászlaja köré gyűltek minden nemzedék gonosztevői. Gonosz angyalok egyesültek gonosz emberekkel a Krisztus országa elleni harcukban.

Sátán célja mindenkor az volt, hogy az ő jellemét alakítsa ki az emberekben. Amint Isten megteremtette az embert, Sátán máris eltökélte, hogy kitörli Isten képmását és az ő pecsétjét helyezi Isten pecsétje helyébe. Sikert is beültetni az emberek szívébe az irigységet, gyűlölködést, nagyravágyást. Világunkban létrehozta a sötétség birodalmát, melynek ő, a gonoszságban legelől járó a fejedelme. Sátán bitorolni sze-

retné Isten trónját. Vagy legalább sötétben, aljassággal ármánykodni, hogy az ember szívében Isten helyét bitorolja. Isten és az ember közlékelte trónját, hogy magának orozza el az egyedül Istent illető imádatot. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1119. o.

Isten e finomító és tisztogató munkásságának feltétlenül folytatódnia kell, míg szolgálai meg nem alázkodnak, míg csak annyira meg nem hálnak az ének, hogy amikor tevékeny szolgálatra szólítja őket, egyedül az Ő dicsőségével fognak törődni. Akkor majd elfogadja az igyekezetüket. Akkor már nem meggondolatlanul, ösztönösen cselekszenek, nem fognak előrerohanni, hogy veszélybe sodorják az Úr ügyét, mivel még mindig a kísértések és szenvedélyek rabszolgái, és a pokol tüze által lánggra lobbantott érzéki gondolkodásukat követik. Jaj, milyen félelmetesen elcsúfítja Isten ügyét az ember romlott gondolkodása és féktelen természete! Mennyi szenvedést zúdít magára az ember, mivel csökönnyösen a szenvedélyeit követi! Isten újra meg újra átvezeti az embert a területén, fokozza a nyomást, míg csak a tökéletes alázat és a jellem átalakulása összhangba nem hozza Krisztussal és a menny szellemével, míg csak győztes nem lesz önmaga fölött. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 86. o.

Január 26., vasárnap – „Nem ez-é ama nagy Babilon...”

Nabukodonozor nem figyelt a mennyei üzenetre. Egy évvel a kapott figyelmeztetés után a palotája tetején sétálva így gondolkozott: „Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem...?” A menny Istene olvasott a király szívében, és hallotta öndicsőítő gondolatait... „Szózat szálla le az égből: ...a birodalom elvétetett tőled. És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, amíg megesméred, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja. Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron.” – *Conflict and Courage*, 253. o.

Nincs olyan magas pozíció, amelytől Isten ne tudna bárkit is megfosztani. Nincs olyan mély alázat, amelyből Isten ne tudná felemelni az embert, hogy a legnagyobb áldásoknak örülhessen. Az Úr azon munkálkodik, hogy az emberi büszkeséget megalázza, hogy tanuljuk meg az isteni akarattal megegyező lelkületet kialakítani. Isten nem dolgoz-

hat olyanokkal, akik a céljai ellen ténykednek. Akik arra használják erejüket, hogy Isten céljai ellen dolgozzanak, végül elveszítik azt az erőt, amit ha jó célra használtak volna fel, gyarapodott volna bennük. Isten megtisztelt mindazokat, akik őszintén keresik Őt, megalázzák az énüket, és magasztalják az Urat. De ha az emberek nem hajlandók az isteni tanácsok fényében járni, akkor bölcsességük elvétetik. Képtelenek lesznek megismerni Istent és azt, akit elküldött, Jézus Krisztust. – *Letter 35*, 1900.

A nemzetek és az egyének ereje nem a lehetőségekben és az őket legyőzhetetlennek beállító építményekben van, sem pedig abban a dicsőségben, amivel dicsekszenek. Csak kizárólag Isten ereje és terve teheti őket erősekké és hatalmasakká. Örök sorsukat pecsételik meg azzal, ahogy viszonyulnak tervéhez.

Az emberiség történelme bemutatja az ember megvalósításait, győztes csatáit, és a világ dicsőségének hajhászását. Isten történelme pedig úgy mutatja be az egyént, ahogy azt a menny is látja. A mennyei könyvekben az ember érdemét csupán az Isten elvárásai iránti engedelmesség képezi. Engedetlensége is pontosan fel van jegyezve, és kétségkívül meg fogja kapni méltó jutalmát. Az örökkévalóság fényében láthatóvá válik majd, hogy Isten az embert az engedelmessége vagy engedetlensége alapján jutalmazza meg. – *This Day Whit God*, 352. o.

Az iszákost például megvetik, és azt mondják, hogy bűnei kizárják az égből; azonban milyen sokszor dorgálás nélkül hagyják a büszkeséget, az önzést, a kapzsiságot és az irigységet. Holott Isten szemében ezek a bűnök különösen bántók, mert a legélesebb ellentétben állnak irgalmas jellemével és azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukott világ légköre. Aki durva bűnbe esett, érzi annak gyalázatát és szégyenét, és érzi, hogy Krisztus kegyelmére szorul; de a fennhéjázó és gőgös ember semmi szükségét nem érez, és elzárja szívét Krisztus és azon végtelen áldások elől, amelyeket egyedül Ő adhat. – *Jézushoz vezető út*, 30. o.

Január 27., hétfő – A próféta figyelmeztetése

Nabukodonozor Istentől kapott utolsó álma és azzal kapcsolatos tapasztalata létfontosságú tanulságokat tartalmaz az Isten művében dolgozók

számára. A királyt felkavarta az álom, mivel olyan sötét jövőt mutatott, amit egyetlen bölcs sem merészelt elmagyarázni. A hűséges Dániel nem hízélgés végett állt a király elé, és nem állt szándékában félremagyarázni az álmot úgy, hogy azzal elnyerje az uralkodó kegyeit. Ünnepeles kötelessége volt: közölni kellett Babilónia királyával az igazságot. – *Conflict and Courage*, 253. o.

A föld minden uralkodója a mennytől kapja hatalmát, és sikere azon múlik, hogyan használja azt. Mindegyikükhöz szól a mennyei Vigyázó: „Én öveztelek föl, noha nem ismertél” (Ésa 45:5). Mindegyikük számára létkérdés, hogy levonja-e a tanulságot a Nabukodonozorhoz intézett szavakból: „Hagyj fel vétkeiddel, légy igazságos, és gonoszság helyett bánj irgalmasan a szegényekkel! Így boldogan élhetsz sokáig.” (Dn 4:24)

Aki megérti ezeket a dolgokat, megérti azt is, hogy „az igazságosság felmagasztalja a népet;” hogy „...igazság teszi szilárdná a trónt,” és „...szeretet támogatja trónját” (Péld 14:34; 16:12; 20:28). Aki felismeri ezeknek az elveknek a megvalósulását, amikor megmutatkozik Isten hatalma – annak hatalma, aki „királyokat taszít el és királyokat támaszt” –, az megérti a történelem filozófiáját.

Ez csak Isten szavában tárul fel világosan. Isten megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyéneké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetlenné teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje az a hűség, amellyel betöltik Isten szándékát. – *Próféták és királyok*, 502. o.

Alázatosan, kegyelmesen, szelíden és részvétellel közeledett mindenkihez, és jót cselekedett: táplálta az éhezőket, felemelte a lesújtottakat, és vigasztalta a szomorúakat. Azok közül, akik Jézushoz jöttek, senki sem távozott megkönnyebbülés nélkül. Megváltónk az önzés egyetlen szálát sem szőtte bele abba a mintába, amelyet a tanítványainak adott, hogy kövessék. Azt az életet élte, amelyet akarata szerint az Őbenne hívóknak is élniük kell. Étele és itala az volt, hogy cselekedje Atyja akaratát. Mindazoknak, akik segítségért jöttek hozzá, hitet, reményt és életet adott. Bárhová ment, áldást árasztott az emberekre.

Megváltónk részvétellel fordult az elbukott, szenvedő emberiség felé. Ha követője akarsz lenni, te is együttérzéssel és szeretettel bánj az embe-

rekkel! A közönyt fel kell váltani a mások szenvedései iránti érzékenységgel, az együttérzésnek és a segítőkészségnek. Az özvegyek, árvák, betegek és haldoklók mindig rászorúlnak a segítségünkre. Miközben segítő kezet nyújtunk nekik, alkalmunk van hirdetni az evangéliumot, bemutatva Jézust, minden ember reménységét és vigasztalóját. Ha enyhíted az emberek fájdmát, ha érdeklődést és részvétet tanúsítasz a szenvedők iránt, a szívük megnyílik, és mennyei balzsammal gyógyíthatod őket. Ha Jézus Krisztusra nézel, és tőle nyersz ismeretet, erőt és kegyelmet, akkor másoknak is továbbadhatod az Ő vigasztalását, mert veled van a Vigasztaló. – *Az én életem ma*, 230. o.

Január 28., kedd – A Magasságos uralkodik...

[Nabukodonozor] látta jólétét, és megszédítette őt a dicsőség. Isten figyelmeztetései ellenére pontosan azt tette, amit az Úr megtiltott neki. Büszkén szemlélte királyságát, és felkiáltott: „Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által, és dicsőségem tisztességére?” (Dn 4:27) Alig ejtette ki e szavakat, máris elhangzott az ítélet: az Úr elvette a király értelmét. Az ítélőképesség, amelyet oly tökéletesnek tartott, a bölcsesség, amelyre oly büszke volt, eltávozott tőle. Elvették tőle az értelem ékszerét, amely az állatok fölé emeli az embert.

A kevély és hatalmas király keze nem tartja többé az uralkodói jogart. A hatalmas uralkodó elvesztette az eszét. Az ökrökkel rója a legelőket. Velük is eszik. A mezei állatok társa lett. Az értelem hiánya csúfítja a valamikor koronát viselt homlokot. Elhangzott a parancs: „Vágjátok ki a fát, vagdaljátok le ágait!” (Dn 4:11) Így dicsőíti meg magát az Úr, mint igaz, élő Istent. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 126–127. o.

Amikor Sátán kijelentette Krisztusnak, hogy enyém a világ királysága és dicsősége, annak adom, akinek akarom, csak részben mondott igazat. Azért, hogy csaló szándékát megvalósítsa, Sátán Ádámtól ragadta el az uralmat, Ádám viszont a Teremtő képviselője volt, nem pedig független uralkodó. A föld Istené, aki mindent Fiának adott. Ádámnak Krisztus alattvalójaként kellett uralkodnia. Amikor Ádám az uralmat Sátán kezére játszotta, Krisztus maradt a jogos király. Ezért mondta az Úr Nabukodonozor királynak: „A felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és akinek akarja, annak adja azt.” (Dn 4:14) Sátán

csak addig gyakorolhatja bitorolt hatalmát, amíg Isten megengedi. – *Jézus élete*, 129. o.

Ha valaki kevélyen magát dicsőíti, az Úr nem támogatja, és nem akadályozza meg, hogy elessen. Ha valamely egyház kevély és kérkedő lesz, ha nem támaszkodik Istenre, és nem az Ő erejét magasztalja, bizonyosan elhagyja azt az Úr, hogy a porba bukjon. Ha valamely nép gazdagsággal, értelemmel, tudással vagy bármi mással dicsekszik, az nem él Krisztusban, és hamarosan zűrzavarba merül. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 127. o.

Január 29., szerda – Feltekintés az égre

Hét éven át döbbsen gondolt Nabukodonozorra minden alattvalója. A király hét éven át megalázottan élt az egész világ előtt. Hét év után visszakapta az értelmét. Alázattal a menny Istene felé tekintett, és felismerte kezét a büntetésben. Nyilvánosan meghirdetett nyilatkozatában elismerte vétkességét, és azt, hogy gyógyulásában Isten nagy irgalma mutatkozott meg. „Amikor eltelt ez az idő, én, Nabukodonozor, föltekintettem az égre, és értelmem visszatért. Áldottam a Felségest, dicsőítettem és magasztaltam az örökké élőt, mert az ő uralma örök uralom, és királysága megmarad nemzedékről nemzedékre. A föld minden lakóját semminek tekinti, tetszése szerint bánik a menny seregével és a föld lakóival. Senki sem foghatja le a kezét, és senki sem mondhatja neki: mit csinálsz? Abban az időben értelmem visszatért, és királyságomhoz méltóan visszatért tündöklő dicsőségem is. Az udvari emberek és a főurak fölkerestek engem, visszahelyeztek királyságomba, és még nagyobb hatalomra jutottam.” – *Próféták és királyok*, 520–521. o.

Lucifer a mennyben követte el a bűnt, Isten dicsőségének a világosságában. Neki Isten úgy nyilvánította ki szeretetét, mint senki másnak a teremtett lények között. Bár Sátán ismerte Isten jellemét és tudott jóságáról, mégis úgy választott, hogy saját önző és független akaratát követi. Választása végleges volt. Isten semmi többet nem tudott tenni megmentése érdekében. Sátán álokoskodó bölcselete azonban elámitotta az embereket, és elhomályosította az elméjüket. Nem ismerték meg Isten szeretetének a magasságát és mélységét; pedig csak szere-

tetének ismeretében lett volna reményük jellemének szemlélése útján visszatérni Urukhoz.

Jézus által Isten irgalma lett nyilvánvalóvá az emberek számára. Ez az irgalom azonban nem teszi félre az igazságosságot. A törvény feltárja Isten jellemének jellegzetes tulajdonságait. A törvényből egy jótát és egy szikrányt sem lehet megváltoztatni annak érdekében, hogy az emberek annak eleget tudjanak tenni elesett állapotukban. Isten nem változtatta meg törvényét, hanem feláldozta önmagát Krisztusban az emberek megváltásáért. „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot.” (2Kor 5:19) – *Jézus élete*, 761–762. o.

Isten ezt mondja népéről: „mint korona-kövek ragyognak az ő földén. Óh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége!” (Zak 9:16–17) A megváltottak megdicsőítése Isten irgalmának örök bizonyítéka...

Krisztus megváltói munkája igazságot szolgáltat Isten uralmának. Megtudja a világ, hogy a Mindenható a szeretet Istene. Sátán vádjai alaptalanoknak bizonyulnak; jelleméről lehullik a lepel. A lázadás soha többé nem ismétlődhet meg. Bűn soha többé nem hatolhat be a világegyetembe. A hitehagyás ellen mindenki örökre biztosítva van. Az önfeláldozó szeretet eltéphetetlen kötelékkel egyesíti a föld és a menny lakóit Teremtőjünkkel. – *Jézus élete*, 26. o.

Január 30., csütörtök – Alázat és hála

Dániel életében a legerősebb indíték az a vágy volt, hogy Istennek szerezzen dicsőségét. Megértette, hogy mikor nagyhatalmú emberek előtt áll, ha nem Istent ismeri el bölcsessége forrásának, az hűtlen intézővé alacsonyítaná őt. Az, hogy mindenkor a menny Istenét ismerte el a királyok, fejedelmek és államférfiak előtt, jottányit sem vont le Dániel tekintélyéből. Nabukodonozor király – aki előtt Dániel oly sokszor tiszteletet tanúsított Isten neve iránt – végül is szíve mélyéből megtért, és megtanulta „dicsérni, magasztalni és dicsőíteni a mennyei királyt”.

A babiloni király Isten tanúja lett. Hálatelt szívből fakadó, őszinte és ékesszóló bizonyosságot tett, hogy része lehetett az isteni természet irgalmában és kegyelmében, igazságosságában és békéjében. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1170. o.

Éljünk egyéni felelősségünk tudatában, hiszen a látható gyülekezet tagjai vagyunk, az Úr szőlőjének pedig munkásai. Ne várjuk, hogy testvéreink segítsenek az úton, mert ők is olyan esendők, mint mi magunk, hiszen drága Megváltónk meghívott, hogy őhozzá csatlakozzunk, egyesítsük gyöngeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, és érdemtelenségünket érdemeivel. Egyikünk sem foglalhat el semleges álláspontot: vagy Krisztus mellett esik latba jó hatásunk, vagy pedig ellene. Vagy a Krisztus tevékeny eszközei vagyunk, vagy az ellenségé. Vagy Jézussal gyűjtünk, vagy szétszórátunk. A valódi megtérés gyökeres változást jelent. Gondolkodásunk egész beállítottságát, a szívünk hajlamát kell megváltoztatnunk, az életünknek pedig meg kell újulnia Krisztusban. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 16. o.

Akik megtapasztalják szívükben az igazi megtérést, azok életében nyilvánvalóvá lesznek a Lélek gyümölcsei. Bárcsak a gyenge lelki életet élők felismernék, hogy Isten csak azoknak adhat örök életet, akik az isteni természet részeseivé lesznek, és elmenekülnek a romlottság elől, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.

Csak Krisztus elég hatalmas véghezvinni a szív és gondolkodás átalakulását, amelyet mindenkinek tapasztalnia kell, aki részt kíván venni az új életben, a mennyek országában. „Ha valaki újjá nem születik” – mondta az Üdvözítő –, „nem láthatja meg Isten országát.” (Jn 3:3) Csakis az Istentől származó vallás vezethet Urunkhoz, az Ő helyes szolgálatához. Lelkétől kell születnünk. Ő majd éberré tesz. Megtisztítja a szívünket, megújítja gondolkodásunkat, új befogadóképességet ad Isten ismeretére és szeretetére. Készségesen engedelmessé tesz minden követelmény iránt. Ez az igaz istentisztelet. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 156. o.

Isten népének mélyebb és szélesebb körű vallásos tapasztalatra kell szert tennie. Krisztus a példaképünk. Ha élő hittel és Isten szavának való megszentelt engedelmisséggel kinyilvánítjuk Krisztus szeretetét és kegyelmét, ha megmutatjuk, hogy helyes fogalmunk van Isten gondviseléséről a munkában – akkor meggyőző erőt viszünk a világba. A magas állás nem tesz értékké Isten szemében. Az Úr azzal a megszentelődéssel és hűséggel méri az embert, amellyel Isten akaratát végzi. Ha Isten maradék népe alázatosan és hittel jár előtte, akkor véghezviszi általuk örök szándékát, és képesíti őket, hogy igazságát olyan

összhangban dolgozva tárják a világ elé, amint az Jézusban él. – *Bizony-
ságtételek*, 9. köt., 274. o.

Január 31., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Az üzenetet elfogadják” című fejezet.